

Пет разлога зашто ћете волети Исидору Мун...

Упознајте магичну,
зубичанствену Исидору Мун!

Ружичасти Зец, Исидорина слатка играчка,
оживео је захваљујући магији!

Да ли сте икада
пили чај са сиреном?

Пола је вампир, пола је вила,
цела је јединствена!

Чаробне
ружичасто-црне
илустрације!

Када бисте морали да бирате,
да ли бисте радије били
вампир или вила?

Ја бих била вила, јер оне могу
да лепршају тамо-амо.
- Френки

Виле су боље јер једу много
вилинских колача.
- Руби

Вампир! Јер онда можеш да останеш
будан читаве ноћи
и нико те не тера у кревет.

- Сем

Ја бих био вампир
јер су они језиви.

- Оливер

Ја бих желела да будем вампир
као Исидорин тата јер они једу
много црвене хране, на пример
парадајз и јагоде.

- Харијет

Мени се допадају виле
јер су магичне!

- Антонија

Породично стабло

Моја мама,
грофица Корделија
Мун

Бебица Медени Цветић

Мој тата,
гроф Бартоломју
Мун

Ја!
Исидора Мун

Ружичасти Зец

За вампире, виле и луде широм света!
И за Ерин Грин, краљицу делфина.

Наслов оригинала
Harriet Muncaster
ISADORA MOON GOES CAMPING
Copyright © Harriet Muncaster 2016

Isadora Moon Goes Camping was originally
published in English in 2016.
This translation is published under
arrangement with Oxford University Press
Translation copyright © 2019 Вулкан
издаваштво

ISBN 978-86-10-02657-3

ИСИДОРА МУН

ИДЕ НА КАМПОВАЊЕ

Харијет Манкастер

Превела Бранислава Маодуш

 Вулканчић

Прво поглавље

Исидора Мун, то сам ја! Мој најбољи пријатељ је Ружичасти Зеџ. Он ми је био омиљена играчка, али га је мама оживела својим чаробним штапићем. Мама може да ради такве ствари јер је она вила. Ох, да ли сам вам рекла да је мој тата вампир? То значи да сам ја пола вила, а пола вампир!

Моји други најбољи пријатељи су Зои и Оливер. Сви идемо заједно у школу. То је обична школа за људску децу. Допада ми се!

Зои и Оливер ми сваког јутра куцају на врата па идемо заједно у школу. Мама и тата се увек труде да не отварају они врата. Још су помало чудни када треба да разговарају са људима.

Био је први дан школе након летњег распуста и баш сам се радовала што ћу видети пријатеље. Чим сам чула „куц-куц“ на вратима, полетела сам да их отворим.

„Зои!“, узвикнула сам, бацила се на њу и загрлила је. Нисам се бацила на

Оливера јер он не воли загрљаје.

Кренули смо баштенском стазом
заједно, а Ружичасти Зец скакутао је
пored нас. Зои је звецкала док је ходала
јер је носила много накита.

Жели да буде глумица када порасте и увек се прерушава у друге људе.

„Данас сам краљица!“, објавила је намотавајући на прст једну од огрлица и додирујући папирну круну на глави.

„Краљица Зои!“

„Допадају ми се твоје наруквице“, рекла сам. „Одакле ти?“

„Из Француске!“, одговорила је Зои. „Тамо смо ишли на одмор. Било је *très* фантастично. Ишли смо фериботом.“

„Ооо, то звучи сјајно“, казао је Оливер. „Волим бродове.“

Затим је почела да копа по торби и извадила из ње још једну наруквицу.

„Ова ја за тебе, Исидора“, рекла је.

„Из Француске.“

„Вау!“, узвикнула сам узимајући наруквицу. „Хвала, Зои!“ Сијала сам од среће док сам стављала наруквицу.

„А ово је за тебе, Оливере“, рекла је Зои, пружајући му магнет у облику француске заставе.

„Кул!“, обрадовао се Оливер, „Хвала, Зои.“

Било је баш лепо од Зои што ми је донела нешто са одмора, али малчице сам се постидела што ја нисам ништа њој купила.

„Не могу да дочекам да данас причамо о распусту“, рекао је Оливер. „Понео сам фотографије са одмора.“

Одсели смо у хотелу на обали мора!“

„То звучи лепо“, приметила сам,
а затим покушала да променим тему.
Изненада нисам више желела да причамо
о одмору. Нарочито о мом одмору. И ја
сам била на мору као и Зои и Оливер,
али тамо су се десиле чудне свари...
Онакве какве се не дешавају на људским
одморима.

Када смо стигли у школу, наша
учитељица, госпођица Чери, већ је
припремала учионицу за причу о
распусту.

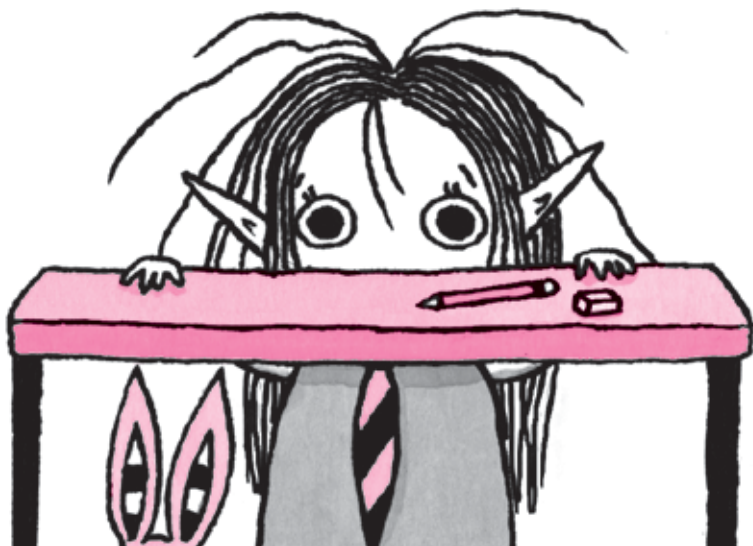
„Добро јутро, свима!“, поздравила нас
је широко се осмехујући. „Надам се да сте
лепо провели лето. Ко жели први да дође
до табле и да нам прича о свом распусту?“

Шума руку полетела је увис, а ја сам покушала да склизнем испод стола. Заиста нисам желела да устанем и причам свима о свом распусту. Била сам сигурна да ће сви мислити како мој одмор није био... нормалан. Било ме је срамота.

„Исидора Мун!“, обратила ми се госпођица Чери. „Како си ти провела распуст?“

Гледала сам је успаничено.

„Хајде“, рекла је. „Уверена сам да си лепо провела лето.“

Полако сам устала и изашла пред разред. Гледало ме је море заинтересованих лица. Дубоко сам удахнула и осетила како ми глас подрхтава.

„Па...“, почела сам.

Све је почело једног сунчаног јутра. Сишла сам у приземље и затекла маму како маше чаробним штапићем по кухињи. Магијом је створила шатор са цветним дезеном који је стајао на сред кухиње. Моја сестрица, Медени Цветић, седела је у својој столици за храњење лица загњуреног у тост, а тата

је седео за столом са њом и зевао (тек што се вратио са свог ноћног летења) и пио је црвени сок. Тата пије само црвени сок. То је вампирска ствар.

Мама ми се насмешила када сам ушла. „Ту си!“, рекла је. „Како ти се ово чини?“ Показала је шатор. „Да ли ти се допада шара? За тебе је. Идемо на камповање!“

„МОЛИМ!?“, узвикнуо је тата.

„Камповање!“, поновила је мама.

„Идемо на камповање поред мора.

Резервисала сам јутрос.“

„Ја“, рекао је тата укочено, „не кампујем.“

„Ох, не буди шашав!“, насмејала се мама. „Допашће ти се! Нема ничег бољег од буђења напољу док зраци

јутарњег сунца падају на шатор,
кувања на логорској ватри, играња на
плажи. Предивно је бити тако близак
с природом!“

Тата није изгледао убеђено.

Обишла сам шатор на поду па подигла
крило да провирим унутра.

„Како ти се чини?“, поново ме је
упитала мама.

„Нисам сигурна да ми се допада боја“,
признала сам. „Мало је сувише ружичаст
и цветан...“

„Добро“, уздахнула је мама. „А сада?“
Поново је махнула штапићем и шара
се променила па је сада шатор био на
црно-беле пруге.

